

sijaitseissa kaupungeissa ja farmikylissä on ja joista vielä huomattavan suuri osa kulkee työväenliikkeen kavaltajain talutusnuorassa. Sen tulisi myöskin suunnitella voimakkaan ryntäyksen toimeenpanemista naisten päivän viettämisiksi ja yleensä maaliskuun ajaksi, joka tulee olemaan Toveritar-lehden levitysräntäyskuukautena, samoin kuin yleensä "Toveritar" lehden levittämisiksi ja avustamiseksi kirjeenvaihtajain kautta, ilmoituksilla j.n.e.

Toivomme siis menestystä Massan alueen naisten ensimmäiselle neuvottelukokoukselle samalla kun vielä kerran kehoitamme naistoveriteitä alueen osastoissa ottamaan siihen runsaslukuisesti osaa.

Kaksi turvatonta naista valkoisen Suomen kostovimman ruhjottavana.

Viimeksi tänne saapuneessa Suomalaisessa kirjotetaan:

Ensimmäinen on Fanny Sydänmaan. Häntä syytetään siitä, että on ottanut osaa kapinaan ja kirjoittanut alle "kommunistisen vaalijulistuksen." Valikka hän oli vuosikausia Suomessa, vangitsi ohrauna hänet vasta sitten, kun tuli Oy. Työn palvelukseen. Näyttää siltä kun tämä olisi ollut paljon pahempi teko kuin ne, joista häntä nimellisesti syytetään. Syytösten perusteella ei häntä mitenkään luultu voitavan vangittuna pitääkään. Sellaisesta "osallisuudesta kapinaan", kuin hänen, on jo annettu useita armahduksia, joten sen pitäisi olla kuitattu. Mitä tulee toiseen syytökseen "kommunistisen vaalijulistukseen", ei ohraanakaan voi olla niin yksilökertainen, että luultu Sydänmaan, joka tuskin koskaan on ollut poliitikko, olleen siinä mikään tekijä. Eikä hän todennäköisesti ole ollenkaan mainittu julistuksen allekirjoittajinaan.

Mandi Sirola, Yrjö Sirolan vaimo, syytetään myös "kommunistisen vaalijulistuksen" allekirjoittamisesta. Ei mistään muusta. Ja häntäkin pidetään edelleen vangittuna, vaikka samasta "rikoksesta" syytettyjä miehillekin on laskettu vapaaksi. Tässä on selvästi kostotapaus. Rouva Sirola rangaistaan, kun ei päästä käsiäkseen miehensä. Tämä on julmuutta mitä suurimmassa määrässä. Miksi pitää turvattomassa asemassa olevan naisen saada rangaistus teosta, josta ei enää miehille ole asetettu syytöksiä? Kuinka monenlaista "oikeutta" tässä valkoisessa maassa oikein onkaan?

Kun sanomalehdissä nyt on kerrottu, että myöskin rouva Sirolan kuulustelupöytäkirjat on liitetty Turun hovioikeudelle kanteen nostamista varten ja että hänet pidetään edelleen vangittuna, on kaikkien oikeudentousten ihmisten nouseva tästä vihäryydestä vastaan ja estämään oikeusrikoksen tapahtumasta. Vetoamme tässä asiassa etupäässä sosiaalisen työväenpuolueen eduskuntaryhmään. Näiden olisi toimittava. Oisi viikkokokouksissa sanottava hallitukselle, että kostotoimenpiteet näitä kahda naishenkilöä vastaan ovat mitään epäinhimillisempiä ja julmimpia ja että niistä olisi heti luovuttava. Oisi saattava porvaristakin joku kunnan ihminen, jos siellä sellaisia on, esiintymään tässä asiassa yleisöhenkilöiden oikeuskäsityksen puolesta. Ei luultu porvaristollekaan olevan hyödyksi antaa kostovimmaisten tekojen meidän rajattomuuskin.

Etenkin Mandi Sirolan, mutta myöskin Fanny Sydänmaan vangittuna pitäminen on skandaali, jollainen selvästä näkökulmasta nähdään voimakkaan oikeudentousta ja riittäisi syyksi ministeristön kukistamiseen.

Miljoona turvatonta ja nälkäistä lasta.

Friends of Soviet Russian tiedonantotoimisto kertoo seuraavan tapauksen:

Merkittävän osoituksen uhrautuvuudesta työväenluokan hyväksi antoi muuan työläinen Jugoslaviassa juuri kuolemansa edellä valkoterrorin uhrina. Allie Allie oli tuomittu kuolemaan ja hänen viimeisenä ajatuksenaan ennen kuolemantuomion täytäntöönpanoa oli Venäjän nälkäikäisiksi lapset. Allie kutsutti luokkansa asiantuntijan ja määräsi, että kaikki hänen vaatteensa ja maallinen omaisuutensa olivat myytävät ja niistä saadut rahat lahjoitettavat lasten koulun ylläpitämiseksi Neuvosto-Venäjälle.

Tämä esimerkki on omlansa muistuttamaan meille sitä tosiseikkaa, että Neuvosto-Venäjällä tätä nykyä on vielä miljoona lapsukaisia, joilla ei ole isää eikä äitiä, jotka turvattomina ja nälkäisinä kulkevat ympäri laajaa Venäjän maata, eikä neuvostohallitus ilman muiden maiden tovereiden apua kykene järjestämään näiden lasten oloja. Laskelmien mukaan on nälkäisiä orpolapsia Venäjällä noin 600,000 ja Ukrainassa noin 400,000.

Useiden maiden työläiset ovat järjestäneet lastenkoteja Neuvosto-Venäjälle, kuten Saksaan, Ruotsiin, y. m. joita he ylläpitävät varoillaan samalla kun he henkilökohtaisesti työskentelevät näissä kodeissa johtajina jne.

Kansainvälinen työläisten avustuskomitea (The International Workers Relief Committee) on ottanut vastuun huolehtimista 20,000 lapsesta Venäjällä, jotka jäivät avuttomiksi orvoiksi nälkähädän seurauksena. Canadian Friends of Soviet Russia on pyydetty huolehtimaan 1000 lapsesta. Tämä vaatii \$5000.00 lasten kotien kuntoon panemiseksi ja \$2000.00 kuukausittain lasten ylläpitoon. Ensimmäinen suoritus \$3000.00 kotien kuntoon laittamista varten tehtiin päävirustosta lokakuun 31 p:nä. Puolet tästä tuli Winnipegin piiristä ja toinen puoli Toronton piiristä.

Yhdysvaltain Friends of Soviet Russia yhdistys vetoaa nyt jokaiseen työläismieheeseen, naiseen ja lapseen tällaisten kotien järjestämiseksi. Yhdysvaltain työläisten toimesta. Suomalaisissa Järjestöissämme olemme viime talven aikana uhranneet paljon aikaa ja varoja Venäjän nälkähädän lieventämiseksi, mutta tämä selkeä ei saa meitä vaivuttua itse tyytyväisyyteen, siihen luodun, että oisimme kulkemme jo tehneet. Viime talvena oli nälkähäti köyhälistön valtion olemassaolon kysymys. Tätä nykyään ei se ole enää suoranaisesti olemassaolo-kysymys, mutta silti kansainvälisen köyhälistöliikkeen päävankkysymys. Avustamalla järjestämällä lastenkoteja Neuvosto-Venäjälle me avustamme rakentamaan sosialistista yhteiskuntaa, jokainen romponen, jonka tähän tarkoitukseen uhramme, tulee vlemään eteenpäin sen aatteen käyttämällä tofotumista, jonka puolesta me toinamme työväenluokan riveissä.

Kaksi dollaria tarvitaan yhden lapsen ylläpidoksi kuukaudessa.

Tämä summa ei ole suuri, eikä sen tarvitse lähteä yhden henkilön taskusta. Se voidaan tavalla tahallaan toteuttaa, kun vaan ryhdytään järjestämään sitä. Ihannelloissa ja suunnitelmakouluissa olisi yleisesti ottaen välttämätöntä lasten makeisrahojen luovuttaminen, tähän tarkoitukseen. Lapset voivat myöskin järjestää keskuudessaan myyjäisiä tai muita sellaisia tilaisuuksia, joissa keräisivät varoja. Jos kuukauden ajalla lapset tällä tavoin saavat kootuksi kaksi dollaria ja heille tehdään tällaisia asioita, jotka hyväksi se meidän antoi oikeuden tuomioistuimen edessä, ollen syytettynä kuuluisissa väenluokan uutta yhteiskuntaa. Tä-

mä menettely on suositeltava senkin vuoksi kun suurempia varojen luovutuksia tällä kertaa tuskin osastot voisivat tehdä, koska puolueoiminta sellaisenaan vaatii tätä nykyä varoja sekä toimintatarvonn enemmän kuin tähän asti, ja varsinkin kun viime talven aikana muut menot täytyi supistaa ja sivuuttaa tuon suuren päivätöskymyksen vuoksi.

Käykäämme siis rivakasti toimeen. Kaikki varat, joita tällaisen toiminnan kautta saadaan koolle, lähetettäväksi osoitteella: Friends of Soviet Russia, 201 W. 13th St. New York, N. Y.

Vanhemmat huolehtikaa lastenne joululukumistosta.

Joulun lähetessä työläisvanhemmatkin yleisiä totuttuja tapoja noudattaen mietiskelevät, mitä lapsillensä joululoksi voisivat tehdä. Ostellaan leikkikaluja ja muuta sellaista, jolla voidaan lapsen mieltä ilahduttaa mutta jolla useinkaan ei ole kauaskantoisempaa merkitystä. Leikkikalut rikkoutuvat, katoavat jne. muut esineet samaten. Mitään pysyväistä ei ole jäänyt.

Joululahjoja lapsille ostellessa on ensi sijalle asetettava kirjallisuus. Sellaisten joululahjain merkitys ja arvo on haittamaton. Kirjoista imee lapsi mielikuvitukselleen ravintoa. Suomalaisen työläisvanhempien on helppo ratkaista tässä suhteessa, kun meillä on jo oma lasten kirjallisuutta, vaikka toistaiseksi sängen niukasti, mutta silti sitä on olemassa. On siis pidettävä huolta siitä, että tämä kirjallisuus ei jää käyttämättä, siitä että lastemme joululahjain seassa on "Lasten Joulun", julkaisu. Siitä lapset saavat sosialistisen maailmankatsomuksen mukaisia vaikutelmia, jotka vanhempien vaikutuksesta jäävät heihin henkiseksi pääomaksi. Vaikka kävisi niinkin, että julkaisu juutuisi tuhon omaksi, kuten lapsilla niin usein tapaa käydä, niin on siitä jäänyt perintö, luokkakatsomuksen mukainen itu lapsen sieluun. Pitäköön siis jokainen työläisäiti pyhänä velvollisuutenaan hankkia lapsellensa "Lasten Joulun", jonka sisältö kauttaaltaan on aatteellinen.

Kuka on villitsijä.

Mitä on työläisen elämä nykyisessä, kapitalistisessa yhteiskunnassa — sen parhaiten tuntee se, joka joutuu sitä kokemaan sillä puolella, jossa ei ole edessä muuta kuin puutteen tuottama huoli, millä taas tulee toimeen sen ja sen viikon ja päivän, koska ei ole tiedossa työn mahdollisuudesta eteenpäin. Kun sitten otetaan huomioon elintarpeiden hinnat ja voimassa oleva palkkataso ja siihen vielä lisätään niiden tarvikkeiden kustannukset, mikä menee muuhun välttämättömään tarpeisiin, kuten vaatetus- ja lämmitykseen, velat ja sen sellaiset, niin miksi me silloin voimme kuvitella tätä "kansainvälistä yhteiskuntaa", jossa porvarien äänitorvet ja perustuslaki puhuvat niin mielivaltaisesti? Vain se, joka on silloin kassa käy yhä tyytymättömämmäksi ja alkaa vaatia edes elinkustannuksia vastaavaa palkkaa, että se on "bolonien siementä kylvää" — kylvää myöden siementä kylvää — kylvää omaksi turmiokseen, jonka clonkor-tulee tässä mieleen erään venäläisen kotojan (kankurin) lausunto, jonka mukaan se koi tuon ihmisen häpeä. Tulee tässä mieleen erään venäläisen kotojan (kankurin) lausunto, jonka mukaan se koi tuon ihmisen häpeä. Tulee tässä mieleen erään venäläisen kotojan (kankurin) lausunto, jonka mukaan se koi tuon ihmisen häpeä.

säilytetty, ja jota voimme pitää myös hyvin sattavana. "Onko eroa kapitalistien hallitusten muodolla, onko toinen parempi toistaan?"

Tuskin me, työväestön miljoonajoukot, alamme kävellä, kuin vanhemmat hyökkäivät meidän onnemme nojaan, ilman minkäänlaista kasvatusa, koska ei ole kouluja, eikä aikaa kasvattamiseen, yleensä sen työn ja vähän palkan vuoksi. Kymmenvuotiaat potkanutkat työllä pois kotoa leipii syömästä, ansaitsemaan. Mikä meillä on edessä! Tietenkin, me myimme itseme leipäpalasta kapitalistille urakantöihin, joudumme aikuisten silmälläpidon alaisiksi ja he opettavat meitä rapolla ja potkuilla ylivoimaiseen työhön. Syömisestä ei ole paljon tietoa ja pöly sekä kallempien saastan turmelema ilma tahtoo meidät tukahuttaa. Nukemme missä sattuu, — patjaalla lattialla ilman päällanustaa, jollinkin räjäsihin kiihlytymään ja lukemattomien syöpätilien ahdistamina joka puolelta... Semmoisissa olosuhteissa muutamilla työllä järki ainaksi ja lapsuudessa saadut siroelliset käsitteet jäävät kehittymättä. Jää jälle se, mitä ilmaisee vanha rasti kasvattettu, kallempien halveksimaa, kaikista sivistyksenä eristetty, ruumillisella työllä leipänsä ansaitseva työläispiiri. Kas sellaista täytyy meidän työläisten lapsuudesta kärsiä kapitalistien keinoilla.

Tietenkin tulee käsityksemme kapitalistista sen mukaisesti nurjaksi. Nämme, kuinka ympärillämme rikastutua ja hoitaa selkämme takana. Saatamme tosin käsitellä, mikä meidät arvioidaan niin huokeiksi ja mihin lävivä meidän tavaton työme, mikä toiset ihmiset elävät ylellisyydessä ja mistä he saavat rikkautensa. Me työläiset toivomme, että hallitus ryhtyisi tukemaan juurtuvia epäkohtia. Mutta mitä vielä, pettymyksen tuntema me jäämme entisekseen leivittäjiksi.

Venäjän työväellä on vain yksi ainoa keino, se on, luotettava itseensä eikä odotella apua keneltäkään muulta kunnes koho miljoonaisen kansan jätterolmen käsi ja murtaa sotilasten pistimien tukema sorron ies.

Nyt voimme arvioida, miten paljon tämänkin maan pistimien varassa oleva hallitus eroon edellä mainitusta, onko se ryhtynyt tukemaan työläisten oikeuksia, kun on kysymys leivästä, millään muulla, kuin lähettämällä hurttalaunat lävittämään työläisperheiden asuntoja, silloin kuin olisi ollut välttämätöntä suojella heitä, trustien harjoittamaa väkivaltaa vastaan. Eikö meidänkin näin ollen ole vain luotettava itseemme ja liitettävä työväestömeidemme joukkoon ja alettava katsoa, millä keinoin olosuhteet työläisille siedettäväksi voidaan luoda. Vaikka on olemassa koulujakin täällä maassa, niin merkitseekö se sitä, että työläisten lapset niissä saavat käydä ja onko opetus niissä tarkoitusta vastaava? Eikö ole sekin kohta yhtiäpitäviä edellisen kanssa, kuin otamme esimerkiksi maan suurkaupungit ja vallitsevan lapsityöläis. Tämän lapsityöläisnojaalla pakotetaan alaikäiset, kouluissa olevat lapset työhön ja jättämään vaille opetusta. Lääkärit, jotka antavat lapsille työtodistuksia, myös säännöllisesti merkitsevät 10 vuotiset 13 vuotiseksi jne. Tällä tavoin näiden lasten kärsien kautta virtaa kapitalismille suurempi voitto ja ylliarvo kuin aikuisten työstä, sillä he tuottavat saman kuin esim. isäkin, mutta kun katsotaan palkkialta, niin ei vielä poika saavutakaan isää. Entä sitten asunnot? Ovatko ne meillä suurkaupunkien kortteleissa sellaiset kuin niiden tulisi olla ja yleensä muuallakin? Eikö niissäkin pitäisi tehdä perustuksia myöden suursivous? — Varmasti. Asettakaamme nämä asiat ja työläisten tyytymättömyys tutkimusten puntariin, niin me voimme sanon kenen on syy ja kuka on villitsijä.